

Nichita Danilov

Recviem
pentru țara pierdută

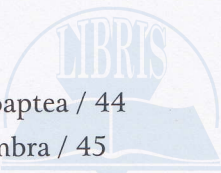

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2016

Cuprins

- Ferestre / 7
Chipul sublim / 8
Prag / 10
Pietre / 11
Păpuși de ceară / 13
Recviem pentru țara pierdută / 14
O țară a somnului / 22
Statuete de plastilină în adormire / 23
Beznă / 25
Bivolii / 26
Orașul / 28
Casa străină / 30
Lucarnă / 31
Recviem / 32
Lucruri și umbre / 34
Peisaj de iarnă / 35
Peisaj de vară / 36
Levitație / 37
Pervaz / 38
Peisaj urban / 39
Portret de femeie răsfânt într-o clepsidră / 40
Rostind / 41
Broboane de lumină / 42
Și iată / 43

- Noaptea / 44
Umbra / 45
Clopote / 46
Chipul și sufletul / 50
Colț de stradă / 51
Pată pe perete / 52
Bule de aer / 54
Un vînt tînăr / 55
Acvariu / 56
Tată / 58
Strada proaspăt asfaltată / 60
Clădiri fojgăind de degete / 61
Există / 62
Orologiu / 63
Bătrînul Picasso / 64
Dimineața nocturnă / 66
Drumul / 69
Idolul / 70

Ferestre

Și am văzut casele omului
risipite ca niște cochilii de scoici
jupuite de carne
pe malul nisipos al râului.
Le-am cules în palme,
am sădit câte o flacăra
înlăuntrul lor și apoi le-am așezat
din nou la locul lor pe străzi.
Îngenuncheat lângă semafor
am văzut pîlpîind
în dreptul ferestrelor
cîte un chip omenesc, cîte un suflet.

Chipul sublim

Camera mea era compusă
din mai multe camere
ușa din mai multe uși
umbra din mai multe umbre
mîna din mai multe mîini.

Cu una deschideam
cu alta închideam ușile ce se căscau în fața mea;
rămîneam nemișcat
în același loc, rotindu-mă mereu,
și totuși colindam nenumărate străzi,
intraam prin case necunoscute,
întîlneam mereu oameni
pe care îi mai întîlnisem cîndva:
fețe pe care le întrezărisem
într-un alt timp,
umeri și picioare și guri
și scaune în fața cărora
îngenuncheasem de nenumărate ori;
stăteam și acum ghemuit în mine însumi
strîngîndu-mi genunchii
cu înfrigurare la piept;
privind în gol, așteptam
ca totul să se termine
ca mulțimea de clipe
pe care îmi era dat să le trăiesc

să se scurgă într-o singură clipă:
da, îmi strîngeam cu înfrigurare genunchii la piept,
dar strîngeam în același timp
la piept și alți genunchi, străini,
fiind conștient că fiecare
dintre noi are nevoie de iertare – strigam în gol:
mă priveam în oglindă –
buzele mele erau năpădite de aripile altor buze,
ochii mei de alți ochi,
zîmbetul de alte zîmbete:
atunci mi-am spus că trăisem un vis urît
care trebuia să se termine:
am apucat în mîini un pahar
și odată cu el alte mîini au apucat alte pahare,
și am aruncat în oglindă,
am spart-o în mii de bucăți,
călcînd-o-n picioare:
abia atunci mi-am văzut chipul
adevărat răsfrînt de alte chipuri
prelingîndu-se tăcut pe sub uși,
din patria noastră din cer
spre patria noastră pierdută.